#2/4

Parallel

Art × Music

13-01 —
20-02-2017

Parallel

Parallel is een project van poppodium NIEUWE NOR dat is ontstaan uit de vraag om jonge beeldende kunst op locatie te presenteren.

In het leven en werk van de deelnemende kunstenaars neemt muziek telkens een verschillende maar belangrijke rol in. Met het project Parallel gaan zij de uitdaging aan om te zoeken naar de grenzen, verschillen en parallellen tussen beide disciplines in hun werk. Door de samenwerking met kunststudenten, scholieren en experts verbonden aan lokale instellingen wordt kennisoverdracht en gezamenlijke ontwikkeling gestimuleerd.

Kunstenaar #2

Mike Moonen

Deelnemers #2

Ties van Dijk - MaFAD Master 'Polis'
Ellis Driessen - MaFAD/
Kunstbende Limburg
Robin Gort - Kunstbende Limburg

Parallel #2

Tijdens de presentatie van de tweede groep deelnemers wordt het werk dat zij hebben gemaakt onder begeleiding van en in samenwerking met kunstenaar Mike Moonen bij poppodium Nieuwe Nor tentoongesteld.

Mike, Ties, Ellis en Robin hebben zich de afgelopen twee maanden bezig gehouden met de verhouding tussen muziek en kunst. Dit deden ze aan de hand van het delen van hun meningen en ervaringen, atelierbezoeken, samenspel, interviews, teksten, werkbesprekingen en het ontwikkelen van eigen werk. Hun onderzoek heeft zich vooral gericht op het verschil in beleving tussen muziek en kunst op fysiek, mentaal en cultureel vlak. Voor hun gevoel bestaat er een heldere tweedeling die moeilijk verenigbaar is.

Door het afnemen van interviews bleek dat ook anderen, net als zij, door muziek emotioneel sneller geraakt worden en het als toegankelijker ervaren. Deze sterke emotie en ervaring heeft Ties gezocht in materiaal en uitgedrukt in tekeningen. Robin toont met haar film hoe belangrijk het maken van muziek voor haar is als uitlaatklep en Ellis onderzoekt hoe geluid de gevoelsbeleving van een ruimte verandert. Mike past zijn gebruikelijke werkwijze met beeld toe op het produceren van muziek.

Ties van Dijk

Robin Gort

Mike Moonen

Ellis Driessen

De deelnemers laten met of in hun werk op hun eigen manier de kracht van muziek zien; als uitlaatklep, inspiratie, manipulatie of vorm van expressie.

Robin Gort, de jongste deelnemer in het gezelschap behandelt in haar video thema's als identiteit, beeldvorming en sociale conventies. Beelden van haar Instagram-account zijn de aanleiding voor interviews met haar omgeving. In de film legt ze met opnames van de gesprekken deze persoonlijke kwesties op tafel. Daarnaast toont ze hoe ze alleen of samen met een vriendin muziek maakt.

Ties van Dijk graaft tijdens Parallel in zijn verleden; naar jeugddromen ontstaan door verwachting en verbeelding en zijn creaties als jonge maker. Hij kocht een drumstel, als beproeving van een jongensdroom en onderzocht tekeningen uit zijn tweede jaar. De vertaalslag van muziekervaring naar materiaal die hij toen beoogde heeft hij onderzocht en verdiept.

Ellis Driessen vertaalt beeld naar geluid in een soundwalk door pop-podium NIEUWE NOR. Door haar ervaring van de ruimte met beschrijving van details te delen met de luisteraar neemt ze de bezoeker mee in haar persoonlijke waarneming. De teksten worden afgewisseld met audio uit openbare ruimtes waarmee ze de kracht en beleving van geluid onderzoekt.

Mike Moonen past zijn werkwijze als kunstenaar toe op muziek; als een collage is zijn album met knippen en plakken, mixen, toe-eigenen en verschillende samenwerkingen tot stand gekomen. Ondersteund door een merchandisekraam presenteert hij de plaat zonder dat deze te koop is; iedereen kan hem gratis online luisteren.

— Onderwerpen uit de gesprekken in de groep kwamen ook op de RijksacademieOpen in Amsterdam voorbij waar Takeshi Ikeda in een video 13 statements in een microfoon "gruntte". Ikeda spreekt in zijn werk over de verhouding tussen kunst en muziek, trekt vergelijkingen en probeert beide disciplines op een gelijke manier te beoordelen. Zijn statement is als tekst toegevoegd aan deze publicatie. Op 24 januari zal hij zijn werk bij MaFAD presenteren na een inleidende presentatie door Harry Prenger.

Mike Moonen

— Mike Moonen heeft met drie heel verschillende deelnemers gewerkt; Ties volgt de MaFAD Master 'Polis', Ellis de MaFAD propedeuse en Robin doet Havo 5. Als begeleider is Mike een inspirator en initiator; hij motiveert, neemt de deelnemers mee in zijn wereld en deelt zijn inspiratiebronnen. Door telkens buiten de gebaande paden te treden en regels te negeren laat hij mogelijkheden zien en brengt hij creativiteit op gang.

Mike presenteert tijdens de opening van Parallel #2 zijn eerste album onder zijn artiestennaam Sjang Kabang. 'Tout me fait rire' is de titel van het album dat is ontstaan uit bijdragen van de band Los Dansing Queenc, waar Mike in speelt, opnames van een jam met de Parallel deelnemers en eigen remixes. Tevens zal het album 'Oma Rikie Remixes' verschijnen met liedjes opgenomen door zijn oma Rikie en geremixt door vrienden van Mike.

— Bij het samenstellen van zijn album heeft Mike een soortgelijke werkwijze toegepast die hij doorgaans ook in zijn beeldend werk gebruikt. Moonen mixt, samplet, knipt en plakt zijn materiaal in zowel ruimtelijk als vlak werk, digitaal of analoog, beeld of geluid. Dit kan zelf gemaakt, gekocht, gevonden of in samenwerking met anderen gecreeerd zijn. De tracks zijn net zoals zijn beeldend werk kleurrijk, funky, vreemd, edgy, gevat, authentiek en met een goed gevoel voor humor.

Om een totaalervaring te creëren zal naast de presentatie van het album een merchandise-kraam worden ingericht met T-shirts van de artiest en het label Hocus Bogus. Er zal echter geen liveoptreden worden gegeven en de gratis te beluisteren muziek is niet te koop.

Beluister 'Tout me fait rire' van Sjang Kabang via https://soundcloud.com/hocusboguspublishing

MIGHTY
RB-120

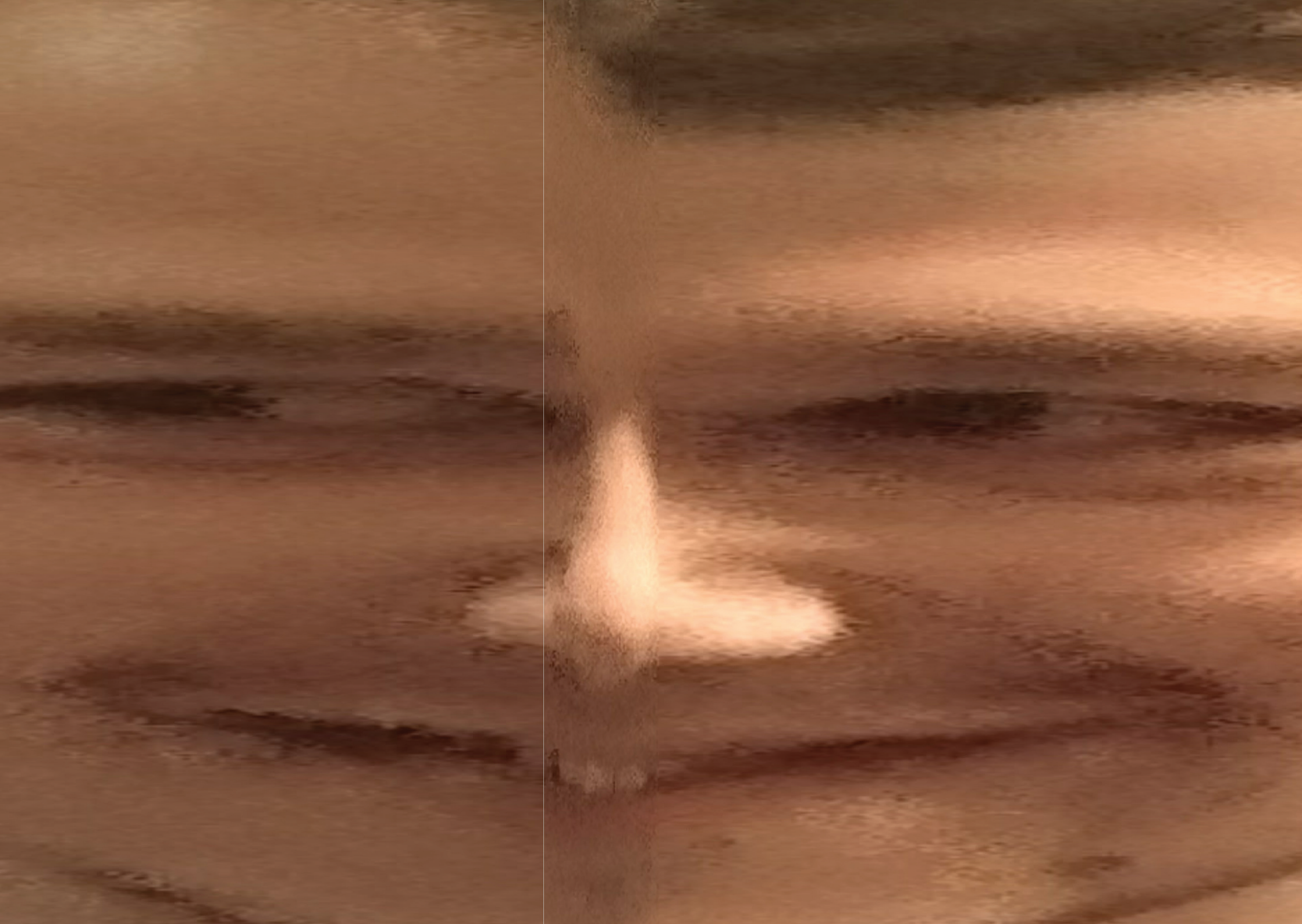

Ties van Dijk

— Ties heeft gedurende Parallel onderzoek gedaan naar de vertaalslag van zijn gevoelswaarde bij muziek naar materiaal. Dit heeft geresulteerd in een serie tekeningen die zijn ervaring van het luisteren naar zijn favoriete muziek weerspiegelt. Aanvullend op deze tekeningen presenteert hij een aantal objecten die hetzelfde gevoel weergeven.

— Voor zijn onderzoek is hij gaan graven in het verleden; hij is teruggegaan naar de tekeningen die hij maakte gedurende het tweede studiejaar als kunststudent. Na zichzelf een tijd 'beschouwer' te hebben genoemd heeft Ties een terugkeer gemaakt naar het plezier van het maken. Dit pure, haast naïve plezier in het creëren hangt samen met de kracht van muziek die bijdraagt aan de vreugde van ons bestaan. Muziek als stemmingsregelaar die een gesloten en gekrenkt hart kan openstellen en ons kan meenemen in onbezonnen momenten van blijdschap, energie en zorgeloosheid.

Ook heeft hij voor zijn serie tekeningen en objecten inspiratie geput uit de werken van andere kunstenaars, met name Henri Matisse. Matisse gebruikt in de serie Jazz een compositorische vormentaal die plezier, vluchtigheid, directheid en kinderlijkheid uitstraalt. Naast de muzikaliteit in deze werken, sluiten ook het plezier en de vluchtigheid naadloos aan op de creaties van Ties.

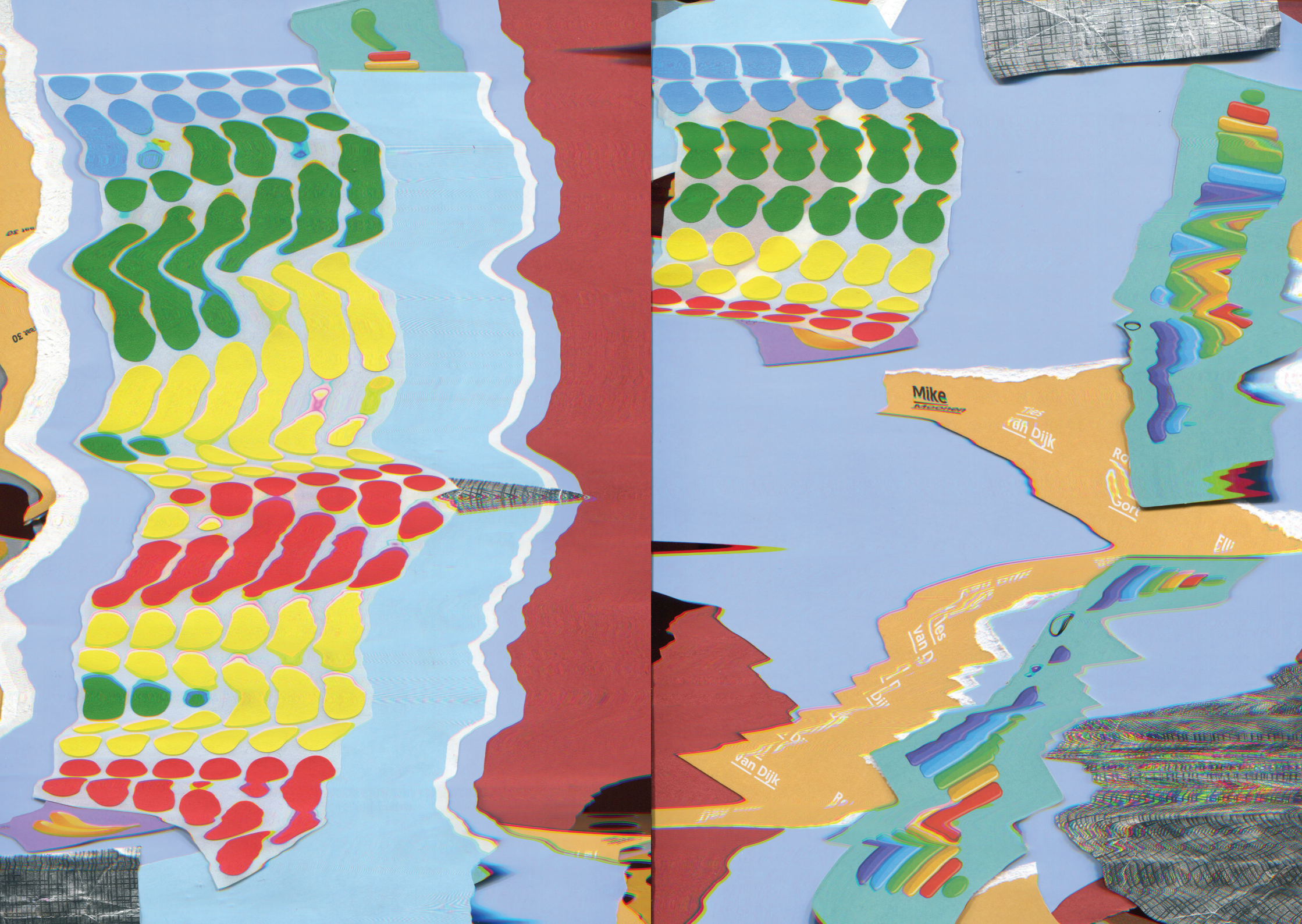
Mike
van Dijk
van Dijk

Mike Moonen
Ties van Dijk
Robin Gort
Mike Moonen
Ties van Dijk
Robin Gort
Ellis Driessen

Ellis Driessen

— Al vroeg in het traject kwam Ellis Driessen, propedeusestudent aan de MaFAD, met het idee om een audiotour te maken. Tijdens deze tour die zij vervolgens heeft ontwikkeld wordt de luisteraar via een hoofdtelefoon meegenomen in een wandeling door het café van poppodium NIEUWE NOR. Hiermee experimenteert ze met de beïnvloeding van geluid op de ervaring van een omgeving. Zodra de hoofdtelefoon op gaat zal de bezoeker zich niet langer uitsluitend in het café bevinden – gestimuleerd en beïnvloed door geluid opent zich een ander perspectief op de bestaande ruimte.

— De tour bestaat uit een geluidsmontage van teksten die Ellis zelf heeft ingesproken en geluiden die ze heeft gevonden of opgenomen. Er zullen tijdens de tour een aantal intieme details in de ruimte worden uitgelicht, die misschien niet iedereen opvallen, zoals de kleur van de secondewijzer van een klok. Door het gebruik van haar eigen stem, vervreemdende geluiden en onderdelen van de ruimte wilt ze bezoekers meenemen in haar beleving. Thema's als de relatie tussen geluid en verbeelding, het gemeenschappelijke versus het persoonlijke en de ervaring van het wandelend aanschouwen vormen een rode draad in het werk. Bezoekers van Parallel zullen door Ellis worden rondgeleid door zowel de ruimte van het poppodium als haar eigen belevingswereld.

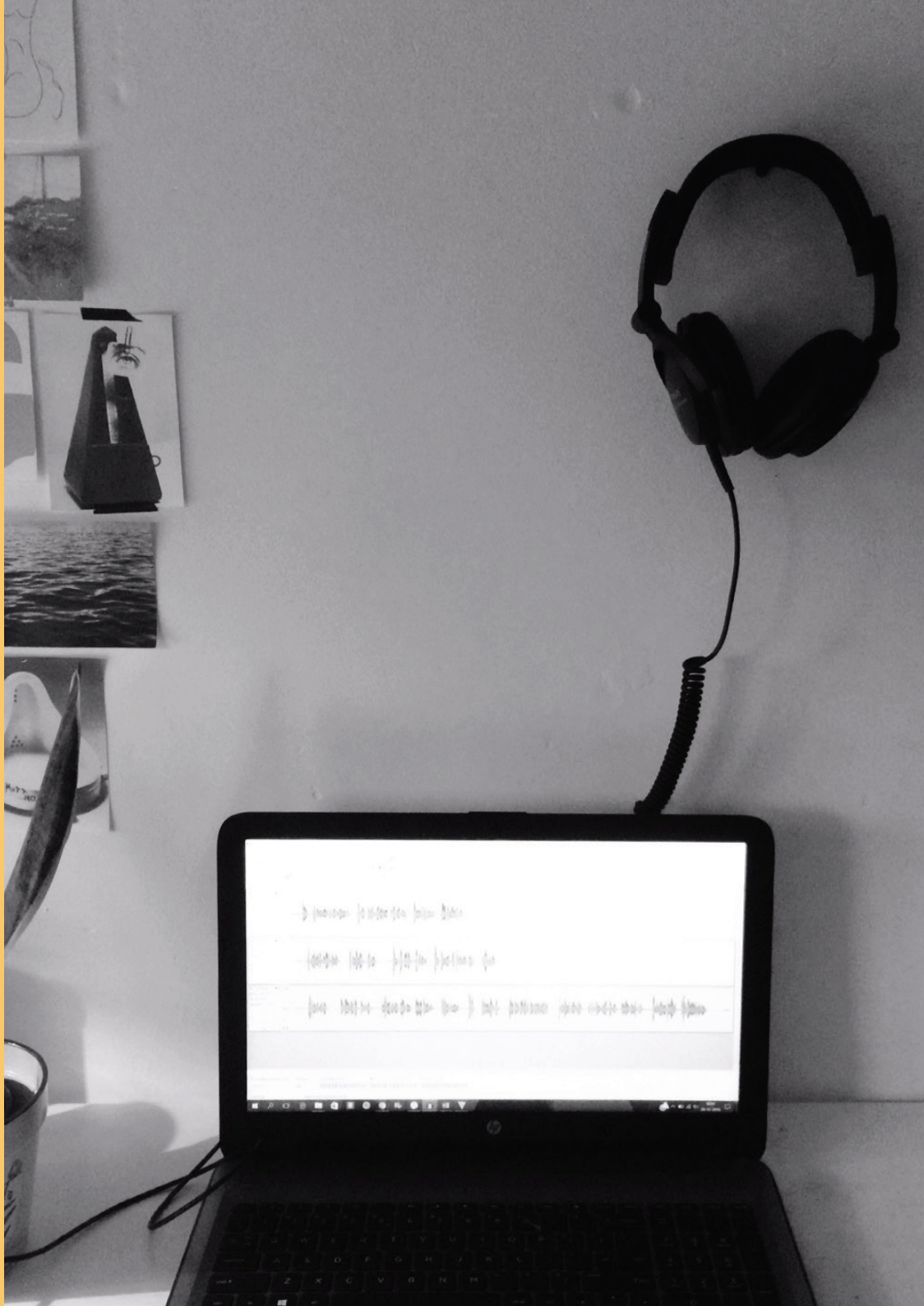

Robin Gort

— Als Kunstbende deelnemer toonde Robin Gort met een sculptuur van tampons veel durf. Door haar leergierigheid speelt ze als autodidact piano, gitaar, drums en bas. Dat ze haar eerste film tijdens Parallel zelfstandig heeft geproduceerd is dus eigenlijk geen verrassing. In #nofilter geeft Robin een inkijkje in haar privéleven waarin kunst en muziek haar grote passies vormen.

— In haar video onderzoekt ze de verhouding tussen het imago van haar Instagram profiel en haar offline identiteit. Haar populaire account staat vol met selfies, likes en complimenten. Ze wordt door haar vrienden, klasgenoten en een hoop onbekende fans gevolgd. Ondanks haar populariteit twijfelt Robin of de foto's rijmen met haar zelfbeeld en voelt ze een afstand tot 'het meisje op de foto's'. Thuis is ze het liefst bezig met kunst en maakt ze muziek waarmee ze voor veel van haar klasgenoten buiten de gebaande paden treedt.

Gebaseerd op persoonlijke interesses en innerlijk conflict stelt Robin haar omgeving vragen over identiteit en persoonlijkheid. In de film combineert ze deze gesprekken en interviews met muziekopnames. Sommige antwoorden zijn verrassend, terwijl andere in sociale conventies blijven hangen, waardoor een realistische indruk wordt gegeven over de bestaande tweeledigheid van haar vraag; hoe zie je me liever?

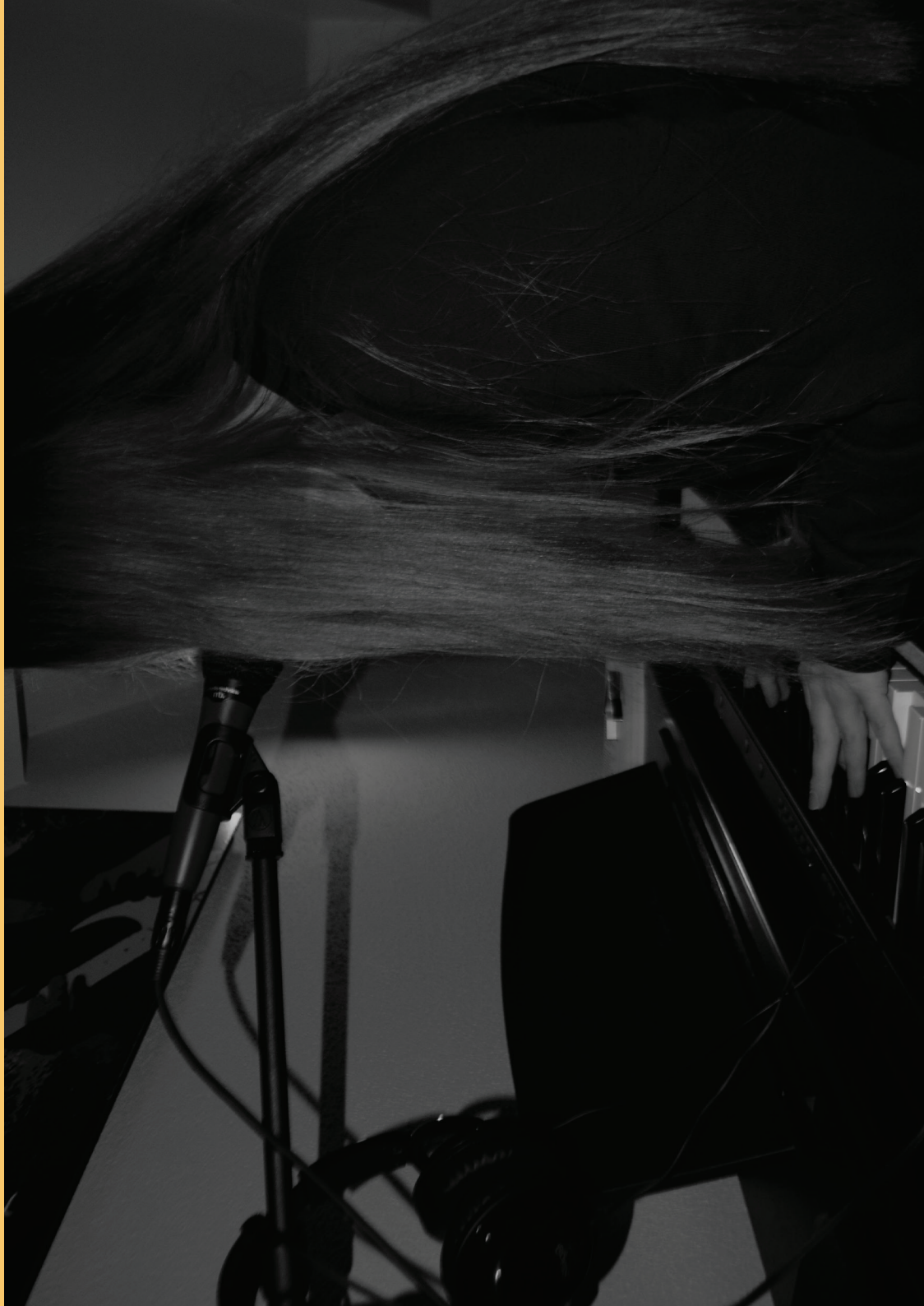

One-attack songs and amplified preface much longer than them

— Takeshi Ikeda
2014, one channel video installation, 25 min.

1

Ever since Napalm Death and other bands surrounding them invented ways to make songs that explode instantly within a second to 30 seconds, the world filled up with hardcore band[s] copying their way of explosion. Their basic method was the same so the structure of their songs was similar. In other words, it all sounded the same. But what stood out was the recording environment and sound quality. Studio environments around the globe were reflected on the sound and this gap was causing difference of huge number explosion. Kids of hardcore music enjoy this gap in quality. Some bands even downgrade the sound quality on this purpose. So, quality is a choice and a characteristic among punks !!!

But in terms of art, quality is not a choice. It feels like an obligation. When I go to art group shows, I see many artists do not consider quality as a choice or originality. And the audiences don't seem to enjoy low quality! Why must we buy new cameras, Mics and PCs to make new video or sound? Quality shouldn't be all about vertical ranks, there should be horizontal variations as well! Choose your quality! Make it [y]ours.

2

Hardcore punk music sometimes contains political messages. But most of the time the singers shout this and the song itself is too short, so it is hard to understand what is being said. And sometimes the guitar with distortion or drums block out the message. Most of the time the listener has to check the lyrics or the title of the song on the jacket or booklet to understand the message. So, one characteristic of the message that hardcore punk music delivers is that "it is hard to deliver the message". So they have trouble delivering the message, but choose to shout them out.
— Is that considered weak in terms of message? I don't think so.
— This method may not move or influence society immediately, but I think it guarantees the slowness of social liquidity. This way becomes a strong attitude against social values that only has left/right or top/bottom without any gradation. And not many artists nor hardcore/punks do not try to confront this "difficulty to deliver the message" head on. Instead of converging everything to clear messages, we should hover around the time when we have trouble delivering the message!

3

Most of the punks I know can't make a living just by playing music. Most of them work as construction workers or other jobs to survive. They may not be professionals because they are not fulltime artists or musicians. But that does not mean their music is not good. But why is it that so many people adore fulltime artists?
— Working and making music or art is one art form and such artists should create music reflecting that situation. When graduating from art school, those who wanted to become artist all wanted to go to commercial galleries. But whether you are signed with a gallery or have offers from museums, young artists are always weak in terms of money and most of the time, they need to pay out of Their own pocket to gain freedom. Only a few make success as artists, and people should modestly accept the fact that even if you become famous, there is a limit to the amount of money you can get.

Fulltime artists are not meant for our generation. That's why we work positively on other jobs and potlatch freely with our own money. That's the hardcore style of our generation!

4

I am heavily influenced by music and art. This means that for me, there isn't a big difference in the method for creating music or art. For instance, the sound is pretty monotony...when it comes to hardcore punk music or concerts, so the non-music elements become important. I'm talking about looking at fans go crazy or funny faces of other players. So, when I make music, I pay attention to the visuals and it comes naturally. I once lived in New York because I wanted to learn more about the collaboration of art and music. I went there because in New York in the 60s, Fluxus or musicians of New York School did not draw a clear border that divided music and art, and I imagined this trend was still alive in the 21st century. However, artists who I met there that did both music and art simply painting picture and join rock band. Is it what I meant? It is Not.

Most of them did not have common principles or methods that applied to both. What I was looking for was a way to think about and do both in the same field! If not, how can I consider Saburo Murakami and Napalm Death as art[ist]s in the same field?

5

When I was in high school, I used to be in a copy band for pop/punk music. oneday, I went to a record shop and found a record from a band with a ridiculous name, "Anal Cunt". I bought it as a joke. All their songs were 1-30 seconds long and they all sounded the same. But I wondered what kind of show they would put on, so I bought their DVD from Germany. The DVD contained middle-aged punks playing 3 or 4 songs, all about 1-30 seconds long, and in the remaining 20 minutes they just drank. It was awesome and at the same time, the worst concert I've ever seen. At the end, they counted to 1,2,3,4, threw their instruments, and dove into the crowd. When they threw their instruments, the need for instruments and sound disappeared from my musical values. In this 30-minute live, which part was the music? The 3-4 minute they played their songs, or the time we spent watching middle-aged dudes slacking off? Of course the answer is, both. Music expanding beyond sounds. It might be able to cover everything! It sounds like a joke, but it was a revolutionary moment I witnessed. And since then, my attitude changed. I began looking at all kinds of music and visual arts to create in same field with no boder. And I realized that the boring times are very important for music and...our life !!!

6

When Napalm Death developed [a] one-attack music that only lasted a second, hardcore punk music was completed as An explosive form of art. In other words, it was now able to differentiate all kinds of hardcore punk songs as one-attack music. In this format, the important thing to consider is the number of the shots and the length. For instance, the method of repetitively taking one-attacks created the genre, Grind core! And taking longer shots one after the other yielded the genre of sludge core!

— Explosions with all kinds of duration and number were created worldwide. It's a hardcore carpet bomb to the world! And nobody cared that we were copying other people. So, this kind of music is not based on originality of individuals. Instead, it is a principle of playing explosive music through punks around the world. This is true formalism!
— But nobody says out loud that hardcore is a formalistic art, nor do they try to find the ultimate form of it. I guess music that is easy to identify as music is music, and the same goes for art. Then who can change this? Who will? I will!

7

One motivation to participate in the hardcore music scene is Resentment against the world, but there are other motivations like copying a band you like or simply wanting to join the formalism of explosive music. In fact, when Napalm Death invented the 1 second explosive song, hardcore punks around the world copied them, followed by carpet bomb of hardcore punk music worldwide. Good aspect of hardcore punks is that they don't care too much about originality and they copy modify works of others without hesitation! It doesn't require difficult techniques and quality doesn't really matter.

Joining is not that difficult. And so, such model genes come together and cause mutations to create a world of formalism music that is fluid and diverse. Isn't this an ideal form of art? if not society? I think desire of connecting individual artists with a format in unreplaceable is basically for just making money. This is because it is easy to add values to the music or art works by saying this is something only this artist can do. However, in formalism, this leads to contradiction. It will delay the development of formalism and mess with the blood circulation.
— I want to say...Do not be afraid! Steal and disturb art and music based on names of individuals! This is a revolution of formalistic hardcore!

8

Hardcore carries on the spirit of punks. This refers to the attitude of saying "Everything is shit, this sucks" to the world altogether and laughing about it at the same time. There is humor in it too. This target of laughing includes the punks themselves, sometimes..They look down on their art and music, or even their lives. It is kind of suicidal.
— There is a spirit of self-reducue at the base. I think this attitude comes from Dadaist.
— A 1-second song is basically a joke, and spending your life to to pursuit and play such music is slow suicide. But even if it seems like a waste of time or suicidal, such self-ridicule humor has a lot in common with Dadaist and they are in harmony.
— This spirit goes for Napalm Death and Saburo Murakami as well. This attitude does not mean getting hooked on what you do and taking it to extremely high levels. This attitude doesn't allow to think about [a] serious thing with [a] serious face. It relates to daily life, it can be done by anyone, and its self-ridicule is somewhat humorous.
— You can't forget how to say "That's so dumb!" and laugh something off. Because that's what you need to rebel against[;] society that tries to force commitment on you, whether it be work, hobby or leisure.

9

I like Saburo Murakami better than Takashi Murakami or Haruki Murakami! This is because he is the only punk among them!

10

Saburo Murakami's performance piece with tearing paper called "Tsuka" is often known as performance photos or torn papers on display. In other words, it gets rid of the time he took time to take that action. But this is a one-attack music! It is necessary to present with the time he took to take the action.
— When my teacher at art school showed me his performance video, I was amazed. At a glance it may only seem like a really joke. But the sound of this action was so incredible, it sounded like beating through a large drum. This is a one-attack music that penetrates the eardrums and the huge drum. The paper he tears apart is called sulphate paper. It was used to wrap cartridges of bullet. A one-attack explosive music indeed!

Napalm Death is in the Guinness World Records for their 1-second music, but they invented this in the 1980s, while Murakami did this in 1956! So, the one-attack music already existed 20 years ago. I am the only person in the world that knows the link between Saburo Murakami and Napalm Death via one-attack music. This piece, and this shot will reload the history of art and music coming together! And this will create a new history of art!

11

Great, so we made a 1-second song, but what are they (punks) up to when they're not playing? Don't worry. This just means that there is more time for the MC and the audience turning up. In fact, in Napalm Death concerts, the MC talks longer than the actual music, just like this piece. However we should not forget the important thing is...that the time itself is music!
— Play pop songs that are just sounds for 3 to 4 minutes? Fuck that !!!

12

I think art & music are a cultural collaboration of participants. Participants must know about the history and the difference between individual pieces and approaches to create something new with various values. Organizing a format or pieces based on individual names or groups is important for just an artist to make a living, but there is no need to emphasize name of individuals.
— At times, historical views based on emphasizing such groups or names may lead to inappropriate ommition "these groups/artists have nothing to do with me".
— A common mistake is people saying, "I am a musician so art history has nothing to do with me", or "I am an artist so music history has nothing to do with me". But I, who connects Napalm Death and Saburo Murakami through their one-attack music, know that this attitude is [a] mistake[n].
— If I only looked at art history, I would've never found the element of music and sound in Saburo Murakami's paper tearing piece. I wouldn't have been able to look at the group

of one-attack music started by Napalm Death as an art of formalism. We can no longer say art and music do not have anything to do with each other. What we cannot do is to leave such intentional ignorance as is!

13

Why I recreate? Because I thought the actions of Saburo Murakami was a super cool one-attack music! I wanted to look at it as music, but I also wanted to use it and try it myself! This is a very important motivation to contribute to the development of hardcore formalism!

Plattegrond

1. Mike Moonen
Tout me fait rire, 2016-2017, variabele afmetingen, twee albums met merchandisekraam

2. Ellis Driessen
zonder titel, 2016, 5:55 minuten, geluidsbestand

3. Robin Gort
#nofilter, 2016, 13:37 minuten, video

4. Ties van Dijk
eins, zwei, drei, tanzen, 2015-2016, 210x148 mm, potloodtekening

5. Ties van Dijk
Sweet strawberries, performance op 13-01-2017.

6. Ties van Dijk
The rainbow connection, 2015-2016, 600x230 mm, viltstifttekening

7. Ties van Dijk
My favorite walk, 2016, 350x200 mm, tekening

8. Ties van Dijk
It's hard to get around the wind, 2016, 550x410 mm, acrylverf op papier

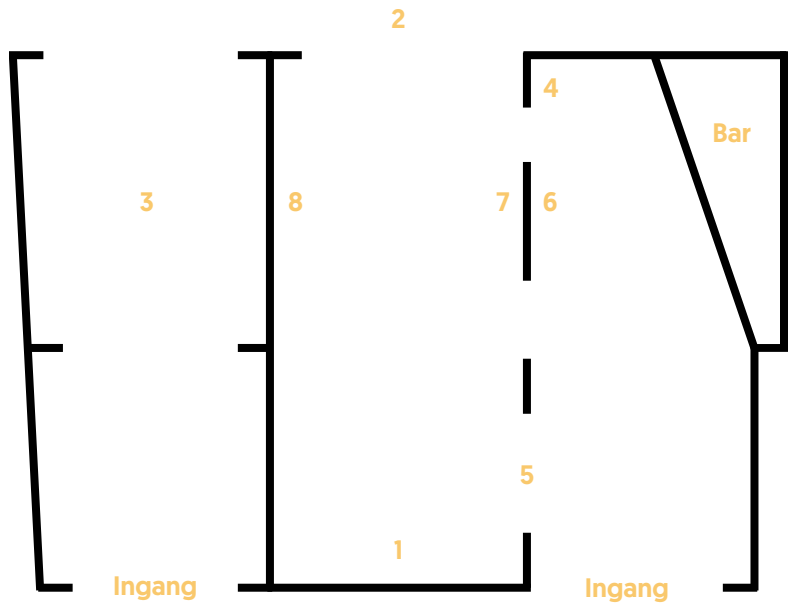

Info

Opening

Vrijdag 13 januari
19.00 – 22.00

De avond begint met het eerste optreden van een amateurband samengesteld uit bekenden van de deelnemers. Mike Moonen zal vervolgens zijn debutalbum 'Tout me fait rire', presenteren terwijl in het cafe van het poppodium een expositie van het werk van Ties van Dijk is te bezichtigen. Ellis Driessen en Robin Gort zullen gedurende de avond hun audio- en videowerk presenteren dat vervolgens een ruime maand in het poppodium geëxposeerd zal blijven.

Openingstijden

De expositie is van 13 januari tot 20 februari geopend en gratis te bezoeken op afspraak en tijdens activiteiten van poppodium NIEUWE NOR.

Vrijdag 13 januari
19.00 – 22.00 (opening)

Woensdag 18 januari
20.00 – 00.00

Donderdag 19 januari
20.00 – 00.00

Vrijdag 20 januari
20.00 – 01.00

Zaterdag 21 januari
22.00 – 03.00

Zondag 22 januari
13.00 – 17.00

Vrijdag 27 januari
22.00 – 03.00

Zaterdag 4 februari
22.00 – 03.00

Vrijdag 10 februari
20.00 – 01.00

Donderdag 16 februari
20.00 – 00.00

Vrijdag 17 februari
20.00 – 02.00

Partners

MaFAD, Kunstbende Limburg, (H)ear, Stichting Streetart, Lijstenmaker Lenssen, Huis voor de Kunsten Limburg, SCHUNCK*, Videopower en Homo Ludens.

Parallel wordt mogelijk gemaakt door poppodium NIEUWE NOR, Provincie Limburg, Gemeente Heerlen en Prins Bernard Cultuurfonds Limburg.

Met dank aan

Paul Devens, Linnea Semmerling, Tim Rutten, Daan Gielis, Jo Lenssen en Hanna Zwart.

Info - Like - Volg

nieuwenor.nl
facebook.com/parallelheerlen
@parallelheerlen

Contact

Coördinator Parallel
Marjolein van der Loo
marjolein@nieuwenor.nl
+31 (0)6 42392551

Teksten

Marjolein van der Loo
Hanna Zwart

Fotografie

Omslag - Mike Moonen
P. 05 - Roel Janssen
P. 07 - Mike moonen
P. 09 – P. 13 - Mike Moonen
P. 15 – P. 19 - Ties van Dijk
P. 21 - Ellis Driessen
P. 23 - Robin Gort
P. 32 – P.34 - Mike Moonen

Ontwerp

Homo Ludens

NIEUWE NOR
provincie limburg
gesubsidieerd door de Provincie Limburg
PRINS BERNHARD CULTUURFONDS
De kunst van het geven
Gemeente Heerlen

enquetes afnemen in Maastricht

mural maken @
Nieuwe Nor
BigBoys
We can no longer say
art and music
do not have anything
to do with each other.
intro@B32
nything
ch other.
fragment studio DQ

#2